

СВЕТНИКЪТ

ЯНСКИ

НЕЗАВИСИМЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Излиза седмично подъ уредбата на редакционенъ комитетъ

Годишниятъ абонаментъ
на вестника е 60 лв. въ предплата.
Отдѣленъ брой струва 3 лв. За
странство двоевъ абонаментъ.

Обявления на IV стр. по 5 лв. отдѣлно за заглавие, подписъ, дата и всѣка останала думъ по 2 лв.

Всичко, що се отнася до вестника — статии и парн. се праца на адресъ: Редакция в „Светникъ“, ул. Търновска 5. гр. Варна.

Редакторъ свещ. **К. Кожузаровъ.**

Телефонъ № 477.

Свещеническиятъ съюзъ.

(Мисли следъ XIII-я конгресъ).

Твърде странно звучатъ по нѣкога упрецитъ, че свещеническата организация не представлява отъ себе си оная сила, която би могла да ѝ даде нуждата тежестъ и авторитетъ среди обществото. Странно, казваме, защото подобна оценка е обидна за свещенството и защото все пакъ тя изразява нѣщо истинно.

Основанията за такава неблагоприятна по отношение съюзни констатация, мнозина търсятъ въ годишниятъ събори, въ централното управление и въ съзнанието на организирани свещеници. И нека никому не се види чудно, ако признаемъ, че така търсенитъ и намирани основания не сж илюзорни, а почиватъ на една печална действителност, която смуцава и тревожи свещеническиятъ духъ.

Знаемъ, че ще ни упрекнатъ, за гдето зачекваме тоя боленъ въпросъ. Но предъ мисълта, че следъ настъпилото затихние отъ XI-я свещенически конгресъ насамъ се наредиха множество факти, които свидетелствуватъ само за едно привидно спокойствие, когато вътре въ организационния ни животъ се надига буря, и предъ декларацията, че ще стоимъ будни на своя постъ, не можемъ да не излеземъ съ настоящитъ редове, въ желанието си да хвърлимъ нуждата свѣтлина върху основанията на ония, които отричатъ обществената сила на нашата организация.

Най-първо, погледътъ ни трѣбва да се спре върху състава и контингента отъ сили въ свещеническиятъ събори. Жалко, но фактъ, че отъ редъ години за делегати на свещеническиятъ съборъ се избиратъ почти едни и сжищи лица. Безспорно, между тѣхъ има такива, които правятъ честь на свещеническата организация и заслужаватъ нашата почитъ и уважение. Но болшинството си остава инертно и послушно. Нему липсва нуждата свобода, за да се изкаже по дългъ и по съвестъ. Такъвъ бѣ случая и съ XIII-ия свещенически конгресъ, на който нѣколко изпечени демагози изнудиха свободата и невинността на болшинството, за да закрепятъ своитъ позиции на „ментори и призвани“ ржководители на свещеническиятъ съюзъ.

Централното управление не е

въ пълно единодушие. Това най-ясно се очерта веднага следъ конгреса. А и въ време на заседанията се забеляваше това разединение, което бѣ резултатъ на егоистични прояви и безогледна лична политика, които нѣмаха нищо общо съ интереситъ на цѣлокупното свещенство. И тъкмо тука е най-слабата страна на нашия съюзенъ животъ. Защото, личнитъ схващания на отдѣлнитъ ржководители, не почиващи на идейна чистота, не могатъ да не се отразяватъ пагубно върху цѣлия животъ на организацията. А и нѣкои отъ последнитъ още не могатъ да се отърсатъ отъ предразсждка, че сж най-подходящитъ и че иматъ неотемлимото право да живѣятъ за смѣтка на съюза.

Свещеническото съзнание, поне така, както се проявява въ годишнитъ събори, е слабо и потиснато. На това именно се дължи и обстоятелството, за гдето въ конгреситъ не винаги разумната и основателна критика може да се наложи. Това печално явление се наблюдава отъ редъ години насамъ. То е резултатъ не само на своеобразната изборна система, кждето властътъ диктува, но и въ липсата на достатъчно крепкъ и неуклончивъ характеръ у избраницитъ. А отъ тука, за дълго време още ще имаме непродуктивни конгреси, слаба организация и хилаво управление.

Току що приключения XIII общъ свещенически съборъ обобщава въ себе си последнитъ три основни елемента, които сж пречили, ще пречатъ и за въ бъдаше на свещеническата организация да се прояви като обществената сила съ ясно установена и неуклонно следвана политика.

На свещенството предстои да направи преценка на всичко гореизложено, като вземе въ сжщото време и мѣрки за исправление. Не стане ли това, предречена е сждбата на свещеническата организация. Тя въ скоро време ще се претопи въ алчнитъ домогвания на хора, които сж поставили своето лично добруване по-горѣ отъ интереситъ на свещенич. съюзъ.

Дяк. Ив. Войновъ

Политически илюзии.

Следъ като ограбиха победенитъ народи и имъ наложиха да плащатъ нелюбими репарации, държавитъ — победителки сега се чудятъ какъ да запазятъ мира въ свѣта. Такива бастиони, като Обществото на народитъ, Малкото съглашение и Локарно, имъ се видѣха недостатъчни, и его преди нѣколко дни, на 27 августъ, въ Парижъ, тѣ издигнаха още една крепостъ — подписаха пакта Келого, съ който се обявява войната вънъ отъ законитъ. Възможно е по-нататкъ да се дойде и до намаление на въоръженията, което особено се желае отъ нѣкои срѣди. Не отказваме — възможно е. Но какво отъ туй? Ако даже се унищожатъ всички пушки и топове, всички броненосци, всички подводници и военни аероплани; ако изчезнатъ отъ лицето на земята безследно всички оржжейни фабрики и работилници — пакъ и тогава войнитъ ще бъдатъ неизбѣжни, щомъ като сжществуватъ причини за враждебни отношения и нападения между народитъ. Тогава хората отъ два противни лагера би си служили съ камъни, съ тояги и въобще съ всичко, каквото имъ попадне на ржце, както е било въ първобитнитъ времена, но пакъ ще се биятъ и убиватъ.

А причини за сблъсквания и кръвопролития днесъ има много. Тѣхъ ги създадоха договоритъ, съ които се приключи общоевропейската война. Тия договори, диктувани само отъ ненаситна алчност, безграниченъ шовинизъмъ, злоба и ожесточение, изкопаха дълбока пропастъ между победители и победени. Ако тѣ самитъ въ скоро време не бъдатъ захвърлени въ тая пропастъ и погребени, ние отново ще сме свидетели на страшна катастрофа. Действително, победенитъ народи сж слаби, но не дай Господи да се изчерпи търпението имъ и да загубятъ всѣка надежда за подобрене на своята участь по легаленъ начинъ! Не дай Господи, защото въ такъвъ случай нищо не ще бжде въ състояние да спре фаталното развитие на събитията. Наблюдаватъ се, обаче, тревожни признаци. Германия, потисната и задушена като никога, дебне момента да се изправи здраво на краката си и да разкъса веригитъ, съ които сж я обвързали победителитъ; Унгария работи въ сжщото направление; България не ще може вече да удържи подъ бремето на репарациитъ и постоянния притокъ отъ бѣжанци, нито пъкъ е забравила отнетата ѝ Добруджа, Цариградъ и Босилеградъ; въ робска Македония всичко ври и кипи; тамъ нашитъ сънародници, героичнитъ потомци на Самуила, искатъ едно отъ двѣтѣ — свобода или смъртъ. Такова е положението. А държавитъ — победителки, винаги съ упоритостъ сочатъ на договоритъ, като на нѣщо свято и ненарушимо. И това е именно, което ще докара нещастieto. Нѣкога Самсонъ, плѣненъ, ослѣпенъ и униженъ, можа да събори зданието, въ което бѣ доведенъ за показъ на събралото се тамъ хилядно множество знатни филистимляни, и така подъ развалинитъ на рухналата града той погуби себе си, но погуби

и своитъ врагове. Подобно на Самсона, днесъ победенитъ народи, не очаквайки повече благоразумието да наддѣлее, въ отчаянието си могатъ да намѣрятъ най-сетне сили да съборятъ зданието на мира съ всичкитъ му охранителни кули и пристройки. Това ще бжде краятъ на егоистичната и лицемерна политика на победителитъ и начало на нова изтрѣбителна война, каквато свѣтътъ още не е виждалъ. А следъ туй, чудовището Джерджински съ неговитъ кървави подземия и палачи ще разпростре своята сатанинска власт навсѣкжде и надъ всичко.

Нека не си правимъ илюзии: както сме тръгнали, нататкъ вървимъ — къмъ „блаженото“ и „честито“ царство на Джерджински. Никакви срещи, никакви конференции и пактове нѣма да помогнатъ, докато не се засегне злото въ самия коренъ. Единственото спасение е въ премахването на сегашнитъ мирни договори и установяване на международнитъ политически отношения върху гранитния камъкъ на свещената правда. Правдата трѣбва да бжде зачетена, докато още не е късно; защото безъ правда не е имало, нито пъкъ може да има траенъ миръ на земята

Полъ Лука.

Медицина, вѣра и политика.

(2)

За да се избавимъ отъ болести и възстановимъ здравето си, преди всичко е необходимо да се почне правиленъ и нравственъ животъ. Затова и Премждриятъ говори: „остави грѣховния животъ и отъ всѣкакъвъ грѣхъ очисти сърдцето (ст. 10). Той съветва, въ случай на болестъ, да се обръщаме за помощъ къмъ лѣкаря, но да помнимъ, че изцѣление, чрезъ ржката на лѣкаря, дава Господъ, Върховниятъ Лѣкарь и Създателътъ на лѣкаритъ: „дай мѣсто на лѣкаря, защото той е потребенъ (ст. 12), но моли се на Господа, и Той ще те изцѣли (ст. 9).“

Въ тия думи на Св. Писание се указва на голѣмото значение на молитвата, като благодатно срдство, което могъществено съдействува за естественото лѣкуване на болеститъ, а въ други случаи даже, като единствено и последно срдство за спасение на болния отъ преждевременна смъртъ.

Цѣлебното действие на молитвата било известно отъ най-древни времена, като се почне отъ Моисей, който съ молитва е изцѣлилъ сестра си Мариама отъ проказа (Числь 12:10—15) и стигнемъ до наше време.

Върху цѣлебното значение на молитвата сж обрънали внимание и лѣкари. На руски езикъ има преведено едно съчинение отъ френски подъ заглавие: „Медицината на душата“, написано отъ Д-ръ Е. Лоранъ. Въ това съчинение се доказва, между другото, че молитвата е голѣмо цѣлебно срдство при всичкитъ болести на тѣлото и душата. Дългогодишната лѣкарска практика и дълбото знание на човѣшката природа довели автора къмъ това заключение. „Когато човѣкъ, който обладава до негде си внимателно сърдце, — говори той, въ течение на нѣколко години е изпълнявалъ длъжността на лѣкарь, то душата

му неизбежно трябва да се проникне отъ безмърно състрадание и отъ безрайна жалостъ къмъ ближнитѣ. Той видѣлъ толкова нещастни, късани, мъченици отъ болестъ! Той видѣлъ, какъ хората ставатъ малодушни, страхливи и слаби, подобно на деца, какъ тѣ стениятъ и треператъ отъ приближаването на смъртта, която не знае състрадание. Каквата и да би била силата на привикката, колкото и да би билъ лѣкарятъ преданъ на науката, колкото и да би била мисълта му съсредоточена на въпроситѣ, които подлежатъ на нейното разрешение, отъ когото зависи участъта на милиони човѣци, все пакъ той не може да остане равнодушенъ при вида на такива страдания и такива ужаси. Неговата душа не се вкоравява, а се прониква отъ любовъ и състрадание къмъ човѣшкитѣ бедствия. Той става снизходителенъ, прощава всички човѣшки слабости, почва да разбира всички аномалии на човѣшката природа. Той се старае да подаде помощъ, да облекчи страданията и утѣши болния, да скрие отъ очитѣ на умирающия приближаването на смъртта, да успади последнитѣ му страшни минути. Всички способности и срѣдства се употребяватъ отъ него за поддържане надеждата и мъжеството на нещастния страдалецъ, който стои предъ отворения гробъ. Нему дожда работата до тамъ, че той на минута се измѣства отъ строгитѣ догмати на науката, само ако това води къмъ изцѣляване или облекчение на страданията. Той не може да изпуска изъ предъ видъ, че радостта и надеждата сж най-добритѣ лѣкарства противъ всевъзможнитѣ недъзи, и че ако на лѣкаря му се отдаде да въздушеви чрезъ тѣхъ болния, то въ много случаи това ще принесе повече полза, отколкото всички други срѣдства. Известно е, какво огромно значение при всички болести въобще и нервнитѣ въ особеностъ има силата на убеждението, нравствената увѣреностъ на болния. Като се излезе отъ тия показания на опита, не е трудно да се разбере възможността на случаитѣ, когато основаната върху твърдата вѣра, молитвата, която иде отъ сърдцето се оказва могъщо цѣлбно средство, действието на което се простира не само върху душата, но и върху тѣлото. Като предпазва отъ нравствени страдания и отъ душевни разслабвания, молитвата могъществено съдействува за уротаване на най-необузданитѣ страсти, за изцѣляването на най-упорнитѣ недъзи, душевни и тѣлесни. Истинна, ако посредствомъ молитвата душата може да се възвиси надъ нетрайното, немощно тѣло, то не следва ли оттукъ, че тя така сжко може да възтържествува и надъ тѣлеснитѣ страдания и даже да задържи по-нататъшния ходъ на болестта или сжщественно да го измѣни? Фактитѣ сж на лице; а предъ тѣхъ губятъ сила най-упорнитѣ съмнения, макаръ че тия факти сж оставали необясними (Д-ръ Лоранъ. Медицина на душата. Прев. Вольфонъ 1896 г. стр. 3—4, 38 и сл.).

Като препоръчва молитвата въ всичкитѣ нейни видове, като срѣдство за изцѣление на ония, които

сж изпълнени съ вѣра, споменатия лѣкаръ има предъ видъ, разбира се, само нейното естествено действие върху душата, и чрезъ нея, върху тѣлото. Въ Библията има ясни указания, какво чрезъ молитвата се привлича врачующата (лѣкуващата) Божия благодатъ, която собствено и изцѣлява болния, оная именно животворна божествена сила, посредствомъ която св. апостоли сж изцѣлявали болни. Най-важното мѣсто, което се отнася тукъ се намира въ посланието (5:13—16) на св. ап. Иакова. Той пише: „Страда ли зле нѣкой между васъ, нека се моли! Веселъ ли е нѣкой, нека пѣе псалми. Болень ли е нѣкой между васъ, нека повика църковнитѣ презвитери, и тѣ да се помолятъ надъ него, като го помажатъ съ елей въ името Господне. И молитвата, произлизаща отъ вѣрата, ще изцѣли болния, и Господъ ще го дигне, и ако грѣхове е сторилъ, ще му се простятъ. Изповѣдайте единъ другиму, грѣхове тѣ си и молете се единъ за други, за да се изцѣлите; голѣма сила има усърдната молитва на праведника“.

Върху тия думи на апостола именно се основава църковното учение за таинството елеосвещение, което е било учредено отъ Самия И. Христа, както това се вижда отъ рано приведенитѣ свидетелства на св. евангелисти Матей (10: 1 и 8) и Марка (6:13). Освенъ елеосвещението, твърде благотворно действие върху душата оказва тѣ сжко таинството покаяние и особено евхаристията (причащението). За цѣлбното действие на тѣзи таинства отъ медицинска гледна точка д-ръ Лоранъ говори следното: „върующиятъ на изповѣдь изказва всичко, признава се въ всичко предъ свещеника, като къмъ своя лѣкаръ. Той облекчава своето сърдце, освобождава душата отъ всички страдания, огорчения, грѣхове. Той е изпълненъ съ надежда и намира въ лицето на свещеника утешителъ и изцѣлителъ на душевнитѣ страдания. Понѣкога изцѣлението се достига посредствомъ покаяние; но покаянието почти всѣкога се явява съ молитва или съ видоизмѣнение на молитвата и има за целъ да укрепи човѣка въ неговото твърдо решение повече да не грѣши, да не попада отново въ прединитѣ заблуждения... Причащането отъ св. Тайни е голѣмо цѣлбно срѣдство за душата и тѣлото. Това е най-доброто утешение за боледуващитѣ и скръбящитѣ; то възвишава духа и изпълня сърдцето съ радостъ и надежда“ (Пакъ тамъ стр. 38—39 и 46). Като влияятъ благотворно върху душевната и тѣлесна природа на човѣка, таинствата на Църквата иматъ за истинска своя целъ нравственото му оздравяване и обновяване. Посредствомъ тѣхъ християнитѣ влиза въ благодатно общение съ Бога, къмъ което се стреми и въ по-голѣма или по-малка мѣра достига и посредствомъ молитвата въобще. Цѣлбното действие на молитвата е произведенъ фактъ, е само следствие на онава, че молитвата довежда човѣка въ съприкосновение, въ свързка съ Безкрайното Сжщество, източника на живота, радостта и силата.

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ.

Да се запомни!

Отъ всички страни най-тревожно ни запитватъ за сждбата на в. „Съветникъ“. Напрежението е доста силно, а любопитството — голѣмо. Всѣки иска да знае причинитѣ, по които вестникътъ не излиза въ продължение на два месеца вече. Мнозина дори трѣпнатъ отъ страхъ да не би да се е случило нѣщо лошо, което ни е заставило да свиемъ знамената за по-благоприятни времена.

Безспорно, ние имаме вина, за гдето не предизвестихме свещенството съ време, че вестникътъ ще бжде въ ваканция. Това бѣхме оставили да сторимъ съ бр. 34. Но, по независещи отъ насъ причини, той не излезе.

Това наше опущение, обаче, ни даде възможностъ да узнаемъ, какъ се посреща вестника и колко желанъ и необходимъ е той. И смѣемъ да заявимъ, че резултатътъ е повече отъ задоволителенъ. Той ни радва и въздушеява. Нѣщо повече дори. Тоя резултатъ иде да закрепи у насъ вѣрата, че свещенството жадува за жива писменостъ, а не за мъртви букви, които убиватъ духа и вледеняватъ сърдцето; че то търси начинъ и средство да изнаже и манифестира своята болка; че то желае да се данжи, да живѣе, да говори, да пише — да разкрива своята душа, жедна за правда и законностъ, за вѣра и истина въ живота.

На това искрено, будно и съзнателно свещенство, залогътъ за утрешния по-щастливъ и по-правилень животъ, ние заявяваме следното:

Вѣрно е, че финансово не сме добре и че това ни причинява голѣми горчивини и неприятности. Мнозина не се сещатъ, че вестникътъ трѣбва да бжде подкрепенъ поне съ изплащане абонамента, за да му се даде животъ и сила. И отъ тука, нашата дейностъ се сплзва и подбива изъ основа.

Но, при все това, ние дълбоко вѣрваме, че свещенството не ще остави на кръстопѣтъ своитѣ неуморими работници и не ще ги лиши отъ наградата да бждатъ поне спокойни за своя имотъ. Това се вижда и отъ създадената тревога и признанието, че в. „Съветникъ“ е необходимъ.

Вѣрно е и това, че редакционния комитетъ бѣ изморенъ. Но следъ почивката, която освежи силитѣ, настѣпленieto ще бжде още по-решително и по-смѣло. Духътъ е бодъръ, а волята укрепнала. Нека ни се даде само нуждната подкрепа, за да не се свиватъ буйно разяващитѣ се знамена. Защото, тѣ сж лозунга на неподкупната свещеническа съвестъ за правда, истина, евангелска чистота и църковно-общественъ моралъ. Безъ тоя лозунгъ и безъ неговия апостолъ — в. „Съветникъ“, за насъ ще настѣпи нравствена тъмнота и жалко безличие.

И така, в. „Съветникъ“, преминалъ презъ горнитѣ на три неспокойни години, е на своя постъ. Следъ краткия отидъхъ, той наново ще разведра унилия погледъ, ще стопля сърдцето, ще окриля душата и ще буди съзнанието у всички къмъ съ-

вестно изпълнение на евангелскитѣ истини.

Да подкрепимъ, прочее, съ всички сили и веднага в. „Съветникъ“. Да дадемъ сила и импулсъ на неговитѣ уредници. Да пазимъ дѣлото, на което всѣчки служимъ отъ три години насамъ.

Редакцията.

Не угасяйте духътъ.

Съюзеното българско свещенство записа въ страницитѣ на своята историческа книга още единъ отъ своитѣ конгреси — тринадесетия. (Бѣхъ случаенъ гостъ), Конгреса бѣ юбилеенъ, въ който се описа историческото зараждане и развитие на свещеническата организация. Казаха се хубави думи за извоюваното положение — да има свещенически съюзъ, въпреки пречкитѣ на домораслието и тесногърдието. И, благодарение на вещото ръководство (до колкото условията сж позволявали), нашия съюзъ е значително пораснал, колективна единица. Тая колективна единица, израсла въ „жестоката“ срѣда на завистливи люде, които знаятъ само едно: „après moi le déluge“, се разрасте въ една голѣма духовна организация. Тия завистливи люде, може би, сж смѣтнали надигащия се изнуренъ свещенически духъ за нѣкакъвъ сънъ, и се помъчиха да хвърлятъ счупени чаши въ съня — но не би. Това бѣ първата спирачка, или же „хикса“ въ едно неопредѣлено уравнение, който „хиксъ“ обаче, се намѣри и се премахна съ положителното решение. Но реализма устройва „понѣкога“ страшни трагедии съ хората: единично и колективно...

На всѣки случай, нашата организация, поднесе спасителната „лукавичка“ на бълг. свещеникъ. Тая наша организация, стремейки се да преодолѣе всички пречки, води борба за издигането на свещенството и да го постави тамъ, дето му е истинското мѣсто. Борбитѣ не сж чрезъ орждието на деспотизма и насилиято, а чрезъ учението на Спасителя.

Въ своя четвъртъковень животъ нашата организация смогна да издигне лозунга „да се пази народа, да се облагородява неговото сърдце чрезъ любовта и висшитѣ идеали на човѣчеството“. Нашата организация, която е едно обществено семейство, издигна и втори единъ принципъ: „трѣбва да станешъ всѣкиму братъ, за да има братство“ и по такъвъ начинъ, ние започнахме да издигаме зданието на собствената си сжда. И може ли да се допусне, че хората, за които строишъ, биха се съгласили единъ денъ да рушатъ и обръщатъ въ пепелище строежа на минали дейци?

Нали знаемъ, че идеалния стремежъ на човѣка е да види съ собственитѣ си очи, какъ сърцето ще легне до лѣва и какъ закланитъ ще стане и ще се прегрѣне съ онагова, който го е убилъ. И тогава ще настане вѣнецътъ на братолюбие — на човѣщината. И таеция

Жизнеописание Митрополита Охридско-Пловдивскаго Натанаила

(Автобиографични бележки)

(25)

Скоро после това настѣпи празникътъ Св. Великомъченикъ Георгий, 23 априль. Въ близлежащия градецъ Сруга, бѣше въ този день храмовий празникъ на църквата. Азъ отидохъ тамъ да посетя паставото си и наедно съ него да отпразнувамъ тоя личень день. Жителитѣ, всички българи, и най-горещи патриоти, торжественно и съ подобающа честь ме посрещнаха, като пръвъ своероденъ български владика; ала на утрото на день Св. Георги, нещастно, отъ вразитѣ на българскитѣ народъ, се случи слѣдующото. Прѣди свършването на утрено църковно правило, азъ излѣз-

нахъ изъ църквата и отидохъ въ квартирата си, за да си приготвя заради служене Божествена литургия. Въ минутата, когато се мияхъ на чардака, при прозорцитѣ, обърнати къмъ езерото, отъ срѣща пука пушка и куршумитѣ изпищѣха надъ главата ми, безъ мало да ме умъртвятъ, и се адълбиха въ стѣната по зади мене, като стѣклата отъ прозорцитѣ изпаднаха прѣдъ мене, въ митарникътъ. Промисълтъ Божий ме предупреди отъ прѣждевременна смъртъ. Имайки надежда въ Бога - Промислителя, това първо покушение на моя животъ не ме обезкуражи.

Това бѣше началото.

Следъ това грекоманитѣ, съ своя владика Мелетия, се помъчиха да употребятъ отрова въ кафето ми, ала като усѣтихъ това азъ се прѣвлпавахъ и възъ отъ митрополията, въ градътъ, близу двѣ години не вкусихъ чуждо кафе, или пѣкъ каквито и да е напитки: нито отъ турци, нито отъ християни. Кратко да кажа: когато ходѣхъ по селата, въ околнитѣ Дебрѣца, Дримъ-Колу, до Ръсенъ, които всички признаха екзархията, трѣбваше и деня и ноця да отдѣхамъ въ избѣ скривалици отъ прѣслѣдвающитѣ ме грекомански разбойничѣ арнаути. Но при всичкото това, азъ не оставихъ отъ да не посетя лично вѣрното ми Христово стадо: зимъ въ митрополитското ми сѣдалище и въ близкитѣ села извършвахъ Божественна служба, като

убодрявахъ християнитѣ, а подиръ Томината недѣля, до 10 ноември, всѣка година, отъ село въ село посѣщавахъ християнитѣ и служехъ Божествена литургия въ бѣднитѣ оголени отъ арнаути църкви, гдето бѣше възможно и всѣкога насърчвахъ съ надежда за по-добро бждще.

Презъ всичкото време на нахождение въ Епархията ми, съмъ билъ постоянно въ скръбъ и безпокойство, както отъ приятелственитѣ власти, така и отъ интригитѣ на грѣшкитѣ владии, не по-малко съмъ страдалъ и отъ скудостъ, за своето и на слугитѣ ми, дневно съдържание, защото, по причина на противодействието на гражданскитѣ власти и на грѣшкитѣ интриги, не ми бѣше възможно да получавамъ нужното съдържание отъ подвѣдомственитѣ ми Епархио

се вървѣ въ душата на всѣкиго, ще бже отнесенъ съ носилото на вѣковетѣ.

Но... Злината е тамъ, че има „но“, което заключава: всички хора, преживѣли цѣль животъ, а себе си въ себе не сж намѣрили!

Когато нашето колективно ухо е приближено до страдания — черното чернило на бѣлг. свещеникъ, то на това ухо трѣбва да се даде просторъ, за да може да долава и най-малкия шумъ противъ насъ. — Дългитѣ човѣшки пжтища, по които се движатъ бѣлг. свещеникъ, не сж тѣй же: гладки и безпрепятствени. По тия пжтища, той (свещ.) е черния мжченикъ за свѣтлина въ свѣта, макаръ и захарленъ въ безразличіето на една жестока срѣда.

Но до като въ нашето колективно тѣло има хора, които смѣтагъ себе си за важна единица, а другитѣ за нищожни нули, то все ще има едно надбѣгване по съюзното поле. Никой не отрича човѣшкитѣ дефекти, но таквзвато трѣбва да се критикуватъ и: посочватъ съ езика на брата-човѣкъ, а не съ жаргона на пристанищния хамалинъ. И че въ лицето на другитѣ трѣбва да виждаме своя образъ. Трябва всички знаемъ, че живота на свещеника е не-радостенъ. Той се бори съ нѣмотия, страдания, нужди — това е неговата сждба. Тия обаче, струва ми се, които сж застанали на чело на нашата организация и които изхождатъ изъ срѣдата на свещенството, никога не биха помислили зло на съюзното свещенство, или отъ болния и охлузенъ грѣбъ на перцаливия попъ да правятъ „положение“ за „леко дишане“. Това ще бже престѣпно и недѣлно. — Нашитѣ съюзни задачи, изхождайки отъ името на правдата и любовта къмъ ближния, не мога да допустна, че тѣ могатъ да злоупотребяватъ съ вода съюзенъ. (Тѣй както допусчатъ „новитѣ граждани“ въ нашата страна, следователно и въ нашата организация).

Да се стжписашъ въ единъ конгресъ и високо да произнесешъ, че дейността на Центр. секр. се свежда до една голѣма нула и сапуневни мехури, това е недостойно по отношение прилагане принципа на уважението. Но, обаче, все е сторено „нѣщичко“ отъ тия, които всѣка година сж изправени предъ подсъдимата скамейка на съюзното колело, да отговарятъ за онова, що сж извършили. И когато тѣй безпощадно се „жигосватъ“ подсъдимитѣ, то повишения духъ се намалява, а това не е въ полза на дѣлото. Никого и въ никой случай не отричаме обективната критика, защото безъ нея нѣма и обективна преценка на известна дейност. Друго е, обаче, да „критикувашъ“ тенденциозно, за да хулишъ и размивашъ.

Върховнитѣ задачи на нашата организация сж голѣми, тѣ искатъ своето положително и наведено решение, но не чрезъ убиване, а чрезъ импулсиране на духътъ. — Знае се, че когато се създаватъ условия за „самозаяждане“, житийския порой се пуца въ действие и гибелно възлича въ своя водовъртежъ. Организационниятъ пулсъ ще се усѣща по-чувствително само то-

гава, когато всѣки отъ насъ, споредъ силитѣ си, внесе по нѣщо полезно, макаръ и „една стотинка“, т. е. когато работи чистосърдечно за съюзното дѣло. Защото истинското геройство не се състои въ шума и външния блѣсъкъ, а въ скромното и тихо служене на любовта и правдата.

Ако копнежа на човѣшката душа иска да види приложение дѣлото на уважението къмъ човѣшкото достоинство, то тая копнежъ, най-справедливо, следвало би да намѣри отгласъ и примеръ въ нашата организация, въ която всички трѣбва да сме *Свещ. Хединовци* единъ за другъ, а не врагове.

Да стоимъ гърбомъ предъ живота на една организация и току тѣй случайността да те довете тамъ дето се обсъжда дейността и творчеството на тая организация, и да декларирашъ, че си всезнающъ, а другитѣ нула, това е нахално и осудително, защото геронитѣ отъ „дълбокния тилъ“ малко или никакъ не се интересуватъ отъ живота на нашето съюзно дѣло. Тая избухливостъ, макаръ и неискрена, понижава духътъ, ако и за моментъ. — Рускиятъ ученъ казва: „Изгубишъ ли богатство, нищо не си изгубилъ;

изгубишъ ли здравето си — наполнишъ си изгубилъ; изгубишъ ли духътъ — напълно си изгубенъ“. Да не угасне духътъ!

„Низката“ температура, каквато понѣкога съюзния термометръ отбелезва, трѣбва да се отстранява, защото тая е признакъ на студенина и хладъ.

Въ нашата организация най-малко се желае гимнастика на езика и акробатски манери. На единъ отъ входоветѣ на сръббожественя Партенонъ, на върха на Акрополисъ, въ дрезна Атина е виселъ надписъ: „Нищо прекалено“!

Последната дума на Х. Манъ е била: „бойте се да не ви свари смъртта, безъ да направите нѣщо добро за отечеството и човѣчеството“! Това се сочи на тия, що свеждатъ хорската дейностъ до нула, безъ обаче да иматъ такова задъ себе си.

Нека всички се стремимъ да влѣемъ живъ животъ въ жилитѣ на нашата организация, която е истинския отгласъ на нашитѣ болки и тежнениа. А на водачитѣ съюзни казваме: „Горе главитѣ; нищо за себе, всичко за другитѣ“. — Не угасйте духътъ!

Свещ. Хар. Балтовъ.

ОБЩЕСТВЕНИ

Архим. Иннокентий.

„Пазете се отъ слугини!“

Подъ горното заглавие г-нъ С. Власаковъ, въ отдѣла „Бѣлѣжки на деня“, е написалъ една статия въ в. „Миръ“ отъ 11. VII т. г., която е отъ важно обществено значение. Въпросътъ се касае, какъ често пжти слугини вършатъ кражби, и то, на ценни вещи. Между такива кражби се разкрива, че слугинята на покойния Д-ръ Н. Генадиевъ измъкнала отъ дома му нѣколко сандѣка съ книги отъ библиотеката му и продала на *Битъ-пазаръ*. Между другитѣ книги попадналъ и единъ рапортъ на покойния инженеръ Нешевъ за минералнитѣ ни извори, който билъ подаль на покойния Д-ръ Генадиевъ, когато е билъ министъръ на търговията, а той неговъ чиновникъ. Рапортътъ билъ откупенъ и предаденъ въ министерството...

Статията заключава: „Изглежда, че такава е урисията на нашитѣ покойни държавници. Библиотеката и на покойния министъръ Грековъ се продаваше изъ битъ-пазаръ и по касапницитѣ. Сжщото е и съ библиотекитѣ на мнозина наши общественици“.

Тая статия ни наведе на много тжжни мисли. Слугини, слуги, въобщее чужди хора, некултурни, разбираме да продаватъ чужда собственост на битъ-пазаръ, присвоена по единъ или другъ начинъ, което нѣщо, разбира се, всѣкой осжда; но не можемъ да разберемъ, какъ хора близки, интеллигентни, да продаватъ на битъ-пазаръ книги, останали отъ единъ владика, за които книги може още да се оспорва да ли сж негова

собственост или не? 40-то апостолско правило много ясно опредѣля, кое именно имущество на епископа може да се счита за негова собственост и той може да разполага съ него и кое не.

Тоя въпросъ го повдигаме въ Църковно-народния съборъ, станаме дори и неприятни за нѣкои, но той се възприе отъ болшинството членове, като сжщественъ и важенъ и който не биваше да се отмени мълкомъ, тазатова се изпрати за проучване въ сждебната комисия. За голѣмо наше съжаление въ комисията, на която имаме честта да бждемъ членъ, не биде разгледанъ. Отлагаше се днешъ за утре, до като най-после се забрави...

Сжщия тая въпросъ се повдигна и въ печата. Въ една статия озаглавена: „Кому принадлежи имуществото на архиепископа следъ неговата смъртъ?“ (Хр. Съв. бр. 22—23 отъ 12. XI. 1926 г.), Никой отъ нашитѣ общественици не се заинтересува и статията мина и отмина така, както отминаватъ много повдигани въпроси отъ общественъ, ако щете, и юридически характеръ. Ние мислимъ, че църковнитѣ правила, които лежатъ въ основата на нашия Екзархийски уставъ (чл. 1), не могатъ, туку тѣй да се игнориратъ.

Думата ни бѣше за книги отъ библиотекитѣ на покойни наши общественици, които се продаватъ на битъ-пазаръ отъ тогозъ или оногозъ. Когато бѣхме протосингелъ на Ст. Загорската митрополия презъ 1909 — 1910 г., доставихме едно голѣмо количество книги отъ Русия за епархийската и братствената библиотека. Презъ това време управляющъ на Ст. Загорската Епархия бѣше покойниятъ епископъ Иосифъ, от-

после Търновски митрополитъ, избранъ за такъвъ презъ 1914 год. Когато той напусналъ гр. Ст. Загора, взелъ съ себе си доста книги отъ библиотекитѣ, защото следъ повторното ни назначаване за протосингелъ на сжщата Митрополия презъ 1920 г., (презъ 1910 г. бѣхме премѣстени другаде на длъжностъ), при провѣрка на книгитѣ въ каталогитѣ, написани саморжчно, много отъ тѣхъ не се указаха на лице. Каза ни се, че книгитѣ биле взети отъ М. Иосифа. Заведо се официална преписка съ Св. Синодъ за тѣхното издирване и повръщане назадъ.

С. Загорската Митрополия съ писмо № 302 отъ 21. I. 1922 год. до Св. Синодъ донесе, че бившиятъ протосингелъ, а после и Управляющъ на Ст. Загорската епархия, Архим. Антоний, съ писмо № 205 отъ 14. XI 1921 г. съобщава, че действително М. Иосифъ взелъ книги отъ казанитѣ библиотеки, но за тѣхъ му бройлъ 80 лв. (?), които и внесе съ горното писмо. Липсвали 289 тома, между които и крупни съчинения, въ двойни екземпляри, каквито бѣха ония на Инокентия Херсонски. Че действително книгитѣ отъ дветѣ библиотеки се продавали на пазаря се вижда отъ следнитѣ частни писма до насъ. Тѣй Прот. Г. п. Стайковъ пише отъ гр. Търново съ дата 11. XII. 1920 г. „Още съ пристигането си срещнахъ о. Тулешкова, който ми се похвали, че си купилъ книги отъ единъ магазинъ „Мечка“ тукъ, книги отъ библиотеката на покойния Митрополитъ Иосифа, които носили печата на Ст. Загорското Епарх. свещ. братство „Св. Борисъ“ (к. и.). Тѣзи книги биле дадени отъ близкитѣ за продажба на *килограма*. Много хубави руски книги купилъ Тулешковъ. Ако намѣря и азъ ще си купя“.

Писмо отъ свещ. П. Тулешковъ съ дата 24. II. 1921 г. „Книгитѣ на дѣда Иосифа наистина се продаваха на килограмъ. Но само не подвързанитѣ, които струва да се сгжава бакалия въ тѣхъ. Нѣколко души преди мене ги претършували. Азъ успѣхъ да взема нѣщо.“ Въ едно друго писмо отъ секретаря на Търновската Митрополия, Хр. Доброволски, до покойния свещеникъ Г. Клисаровъ, което писмо сме чели, първиятъ му пишеше: „библиотечнитѣ книги отъ Митрополията ви се продадоха на килограмъ отъ роднинитѣ на Иосифа. Въ тѣхъ бакалитѣ свиватъ сирене, кашкавалъ, маслини. Пишете официално въ Търновската Митрополия да искате книгитѣ“. По сжщия въпросъ, б. протосингелъ на Търновската Митрополия Икономъ Т. Хлѣбаровъ писа на секретаря на Ст. Загорската Митрополия Д. Йовчевъ следното: „Сега по молбата за книгитѣ. Нищо не мога да откроя, защото наследнитѣ му прибраха и *парцалитъ* на времето. Чухъ, че продали на килограмъ книги на търговецъ, но мене не сж обаждали, а които сж купили съ скръбъ ми съобщиха за осждителната имъ постжпка. Сигуренъ съмъ, че ще се сждите, иначе щомъ нѣма отъ него разписка, трѣбва да отговаря библиотекаря“. (Писмо отъ 28/XII 920 г.). Прот. Ив. Гошевъ, презъ време

ти. Съ едно слово, бѣхъ като въ плѣнъ отъ всички страни. Ако излизашъ по селата, за къмъ Битоля, грекоманитѣ въ Охридъ и въ окръжнитѣ села увѣряваха народа ми, че правителство ме е изпратило обратно въ Цариградъ, ако ли пъкъ се нахождахъ въ градъ Охридъ, — грекоманитѣ увѣряваха въобщее народа, че правителството ме държи подъ арестъ и не ме допуска да ида по селата. При такива обстоятелства, азъ не намѣрвахъ друго средство за да осуетявамъ грекоманскитѣ лжми, освѣнъ да тичамъ, отъ единъ край на епархията до другитѣ, и да увѣрявамъ простодушното, че това сж грѣчки лжми, пуцани нарочно отъ грѣкитѣ владиици.

Но най-послѣ постояннитѣ и нескончаеми интриги и клевети на о-

кржжающитѣ ме седемъ владиици грѣчки, а именно: Охридски, Битолски, Дебърски, Елбасански, Корчински, Лерински и Воденски надвиха прѣдъ Битолския валия, Али-Сайбъ-паша, който писа въ Високата Порта на Цариградъ, че азъ бунтувамъ жителитѣ, не само отъ Охридска, но и отъ другитѣ околни Епархии, и че непременно трѣбва да ме дигнатъ отъ Охридъ.

За това Али-Сайбъ-пашово доношение, Святата ни Екзархия получи отъ Султанското Правителство тескере за моето отстранение отъ епархията ми. По поводъ на това тескере, въ първата половина на мѣсець ноември, 1875 г. получихъ въ гр. Рѣсенъ, гдѣто бѣхъ на обиколка въ Епархията, отъ Святата Екзархия конфедикално писмо, въ което

Св. Синодъ ми пише да стана и да ида въ Цариградъ. Като получихъ такъва заповѣдъ отъ Св. Екзархия, азъ, на мѣсото да трѣгна за Цариградъ, одържихъ се и отговорихъ на Негово Блаженство Екзарха Антима слѣдующето:

„Каквото и да послѣдува, азъ не оставямъ този народъ, за който още отъ прѣди 30 години съмъ мислилъ и до колкото ми било възможно, съмъ радилъ за неговото добро, когато нито на единъ отъ Васъ не е проходило на умъ за него. Правителството ако ме нахожда за виноватъ въ нѣщо, нека ме прати на заточение по-добъръ, отколкото до-броволно да оставя въ разстройство прѣдадениитѣ ми народъ. Азъ отъ млади години съмъ монахъ (калу-геръ); разнообразието на моето до

сега живѣние ме е научило и на скудность и на изобилие: да живѣя въ палатъ и да се помѣщавамъ въ проста пустинна килия, да се храня съ различна приправена храна и да се доволствувамъ само съ насжщний хлѣбъ и вода и съ сухари, топени въ солена вода, — та заради това, пакъ повтарямъ и казвамъ, че по-добъръ е правителството да ме про-води на вѣчно заточение, нежели, безъ принуждение да оставя Епархията си“.

(Следва).

Печатница и Хромолитография „Просвѣщение“ на П. Занкиновъ — Варна. Поржчка № 355.

на Църковно-народния съборъ, сѣщо ни се бѣше похвалилъ, че и той си купи книгите отъ пазара въ Търново, между които книгата „Постановления Апостольскія“, които, до колкото си спомняме, казваше, че имала печатъ.

Въз основа на всички тия данни Ст. Загорската Митрополия съ официални писма до Търновската (№ 5058 отъ 10. XII. 1920 г. и № 5133 отъ 17 с. м. и № 605 отъ 11. I. 1922 г.) направи постъпки да се спасят поне книгитѣ, които сѣ могли да останатъ, обаче, всичко напразно. Отъ всичката тая преписка се установило, че въ библиотеката на покойния М. Иосифа, която останала у неговитѣ близки, намѣрили се 4—5 книги, сѣ надписъ на подвързията „Св. Митрополия“, обаче на коя именно митрополия сѣ, не се знаело, понеже нѣмало другъ надписъ или печатъ изжтре. Сѣ тия объяснения преписката се приключила. И намѣренитѣ 4—5 книги сѣ надписъ „Св. Митрополия“ изглежда, че сѣ останали у наследницитѣ. Такъвъ именно надписъ сѣ носили подвързанитѣ книги на Ст. Загорската Митрополия.

Следъ тая дълга преписка, сѣ която се е гледало да се економиса истината отъ страна на заинтересовани лица, фактитѣ говорятъ едно: библиотечнитѣ книги на Ст. Загорската Митрополия, присвоени по неведоми пѣтища, сѣ продадени на пазара, но не отъ слугини, а отъ...

Скърбимъ, че изнасяме тоя печален фактъ, но дългътъ да служимъ на истината, ни застави да сторимъ това. Ония, които мислятъ доброто на родната ни Църква, трѣбва да издигнатъ гласъ за лѣкуване на нейнитѣ недъзи. 40 ап. прав. трѣбва да се приложи въ изпълнение. По него бихме казали още много горчиви истини отъ нашия църковенъ животъ, но, за сега ше туримъ точка.

Следъ всичко това, кой убива авторитета на Църква и защо народътъ тѣй хладнокрѣвно се отнася къмъ църковно-общественитѣ въпроси, а храмоветѣ пустѣятъ?

За завършилнитѣ семинария.

Въ последнитѣ години се забелязва единъ отраденъ фактъ въ нашитѣ духовни семинарии — вижда се единъ напливъ на ученици, които желаятъ да следватъ курса на духовнитѣ училища. Това може да радова всѣки добъръ християнинъ. Хубаво е, когато родителитѣ желаятъ да се даде на детето имъ едно здраво, трезво и солидно възпитание и образование, каквото се получава въ Семинарията. Но жалко е, че и въ дветѣ ни Семинарии се приематъ ограничено число ученици, защото липсаатъ помещения, пѣкъ и тѣзи които се приематъ, живѣятъ въ сравнително лоши условия. Това е болката на всички ония, които милѣятъ за родната ни църква. А семинариститѣ, особено въ София, не биха чувствували липса отъ помещения, ако не бѣха безумнитѣ постъпки на жестоки политици. И днесъ, следъ толкова години отъ онова време, когато нѣкои личности, стигнали по една или друга случайност до върховетѣ на държавното управление, вършеха по свое усмотрение некачествени волности, още не може да се възстанови правдата! И днесъ още половината отъ семинарското здание е въ ржцетѣ на тѣзи, които преди нѣколко години сѣ злоба, изхвърлиха дрехитѣ ни на двора и обсебиха зданието!

Но не за това ми бѣше думата. Има кой да се бори противъ тази неправда.

Мнозина младежи завършватъ успѣшно духовнитѣ ни семинарии. Ежегодно изъ семинарската ограда излизатъ нѣколко десетки юноши, които лепѣятъ въ душата си единъ буденъ, смисленъ стремежъ за работа, стремежъ къмъ доброто и ценното въ живота за благого на народъ, отечество и вѣра. Но вий, наши учители и възпитатели, когато ни давахте въ ржцетѣ дипломи, виждахте ли какво потайно смущение

обладаваше душата ни, не виждахте ли, че ний сѣ уплахъ излизаме отъ Семинарията? Не долавяхте ли нашия нѣмъ, но настойчивъ въпросъ: на къде? Не виждахте ли, че ний предъ себе си не съглеждаме пѣтъ, който води къмъ добри перспективи и, че въ насъ се появяваше желание нано да се повърнемъ въ Семинарията, защото не знаехме къде да отиваме? А вий, наши родители, вий се радвахте, когато ви посочихме своитѣ дипломи, плодъ на усиленъ шестгодишенъ трудъ, виждахте, че надеждитѣ ви се оправдаватъ, но вий сѣщо виждахте, че вашитѣ синове бѣха посърнали! Защо? — Тѣ не знаях, къде да идатъ.

За семинариститѣ се затвори училището, искатъ отъ тѣхъ да ставатъ само свещеници. Последното до известна степенъ е оправдателно, като се иматъ предъ видъ нуждитѣ на църквата отъ добре подготвени пастистри. Но всѣкому е известно, че семинариста, щомъ като излѣзе отъ училището, по никои начинъ не може да облече расото, трѣбва да се минатъ нѣколко години. Мелчина сѣ тѣзи щастливци, които намиратъ работа изъ духовнитѣ и други канцеларии, още по-малцина сѣ тѣзи, които иматъ средства да продължатъ своето образование. Другитѣ оставатъ въ дома на своитѣ родители и, овладани отъ отчаяние, проклинатъ сѣдбата си. И чудно ли е следъ това, като се съобщаватъ случаи, кждето семинаристъ става простъ мѣтачъ въ училище или малкъ писарушка на селско църковно настоятелство съ 100—200 лв. месечно въз-

награждение. Въ никого не обвинявамъ за това положение на семинариститѣ. Не азъ ще издирвамъ причинитѣ. Искамъ само да кажа, че ако семинариста често се ожесточава и впоследствие не става това, което биха желали отъ него — вината не е негова.

И за да не бжда голословенъ, за да се види нагледно, какъ мисли токущо завършилия семинаристъ, азъ ще направя една извадка отъ писмото на единъ мой познатъ семинаристъ, завършилъ Софийската Семинария тази година, като предварително го моля, ако прочете настоящето, за извинение... „Азъ съмъ на село и се занимавамъ съ полска работа, която не само че ми е непосилна отъ гледище на физическитѣ ми сили, но която не ме и привързва къмъ жалкия личенъ интересъ и сѣ това спомага за рушението на всичко, което е култивирано въ Семинарията. Чувствамъ какъ се рушатъ идеали, чувствамъ какъ отпада духовната мощъ и какъ за смѣтка на последната се издига това, което се стрѣмѣха да скриятъ отъ насъ, а именно: постоянното самоощиножение и самоизяждане между хората, било по партийно заблуждение или пѣкъ въ борбата за насѣщия. И предъ ужасната картина на живота, семинариста се намира само съ едно: „камо пойду“? И много още сѣ сѣ сѣщия тонъ. Говори се, че новитѣ свещеници не работѣли сѣ жаръ. Но нека се знае, че повечето оставатъ много рано такива и то често отъ нужда! Горна-Джумая

Йорданъ п. Илиевъ.

Отзиви и бележки

Рилскиятъ мѣнастиръ.

Никога не допускахме, че народната светиня, която отъ векове е пазила народния духъ и която и днесъ би трѣбвало да бжде изразъ на националната ни духовна мощъ, ще изпадне въ таква жалко състояние, въ каквото фактически е. Пълна финансова разнебитеностъ, липса на редъ и дисциплина, ежби среди мѣнастирското братство, мѣсто за развлечение, но не и за истинско поклонничество, фаворизации, кокетничество и нахалство отъ страна на силнитѣ, които гледатъ да изпользуватъ мѣнастирскитѣ средства, ето печалната картина, която се рисува за всѣки вѣрующъ и преданъ синъ на Църквата.

Рилскиятъ мѣнастиръ се е обърналъ на свѣтски хотелъ или нѣкакво сборище, кждето и револверитѣ не сѣ случайностъ. Бѣхме свидетелъ на тая разюзданостъ и поквара.

Неволно си спомнихме стихотворението на Вазова:

„Долина райска, тихи кѣтъ щастливци!
Отъ много вѣкове сѣ твои гости
Тѣли поклонници благочестивъ,
Смирени иноци и братя прости.“

Отъ вѣкове покоя ти събужда
Клепални звѣнъ, що вика на молитва,
Тѣга и радостъ свѣтска тебъ е чужда,
И връзката на жизнената битва.

А твойтѣ самотий сѣ тѣй омайни,
И тукъ фантазията тѣй се дразни!
И хрумва ми сѣ богини, нимфи тайни,
Сѣ любовни, поетични съблазни

Да ти населя — тишина ти свята
Да стресна на русалкитѣ сѣ игритѣ,
Ала свети Иванъ отъ канарата
Се муси, прави знакове сѣрдити...“

Св. Иванъ днесъ не само прави сѣрдити знакове, но страшно се люти, за гдето неговото убежище е превърнато на свѣтска долина на човѣшки слабости и увлечения.

Идете и провѣрете!

По отжлкания пѣтъ.

Напоследкъ закритата Дирекция за църковни доставки при Св. Синодъ, която фактически остана да съществува заедно съ своя шефъ г. Анг. Стояновъ, само че подъ форма на стопанско отдѣление, е доставиле 15000 кгр. вощъкъ отъ Цариградския търговецъ Буко Аврамовъ по пазарна цена, т. е. по до-

броволно спазаряване и безъ какъвто и да е тѣргъ.

Искаме да знаемъ, ще се продължава ли по стария отжканъ пѣтъ, или ще се взематъ сериозни мѣрки, за да не се смущава духа на българския православенъ християнинъ? Законитѣ въ тази страна не сѣ ли еднакво задължителни за всички? Каква е гаранцията, че сѣ така извършената сделка не е ошетенена църквата и не е приета дадената комисиона? Това тѣрдимъ, защото веднага вощъка посѣпна сѣ нѣколко лева.

Изглежда, че наново ще бждемъ принудени да изнисуемъ нѣкои нѣща, които не ше бждатъ отъ полза за църквата. Въпреки желанието си, ние не можемъ да останемъ хладнокрѣвни, когато хората около Св. Синодъ продължаватъ да нахалничатъ и да се надсмиватъ надъ наивността и безграничното довѣрие на св. старци.

Нека никои не се сърди за това, щомъ е слабъ да се наложи като отговоренъ факторъ въ църквата.

Тендециозно.

Въ Варненскитѣ вестници бѣ предадено съобщение отъ нѣкои Софийски вестници, че свещеническия съюзъ решилъ да настоява, щото Екзархията да се премѣсти въ Женева, като бждащия екзархъ има за седалище сѣщия градъ.

Дължимъ да заявимъ, че това съобщение е измислица или пѣкъ е изкустно и тендециозно скроено отъ заинтересовани лица. Сѣ подобенъ въпросъ свещенството никога не се е занимавало.

Странно!

На 7 того предъ учителската конференция отъ Варн. учебенъ окръгъ, Негово Високопреподобие Архим. Иннокентий, нашъ отличенъ сътрудникъ, е държалъ лекция на тема: „Значението на археологията за историята и културата на народитѣ“.

Споредъ сведенията, които имаме, лекцията е направила отлично впечатление на всички членове на конференцията. Тѣ останали очудени, че едно духовно лице може сѣ такава вещина и дълбоки познания да излезе предъ тѣхъ и да ги изненада сѣ своята скромностъ и постоянненъ

трудъ надъ археологията. Мнозина ни казахъ, че о. Иннокентий ги е пленилъ. Подъ неговата външна скромностъ и простота дори, се криелъ единъ твърдъ характеръ, широка любознателностъ и блага душа. Действително странно и печално! Хората, които сѣ далечъ отъ църквата по призвание, даватъ такава преценка за Архимандрита Иннокентия, а нашитѣ духовни първенци гледатъ сѣ недовѣрие и пренебрежение на него. Защо ли? Други пѣтъ ще кажемъ!

Кротки съобщения.

За да не спира издаването на в. „Хр. Съветникъ“, умоляватъ се всички, които до сега не сѣ издѣлжили, да изплатятъ незабавно абонамента си. Твърде неприятно ни е да напомнимъ, че до сега сме имъ изпратили на кредитъ 34 броя, а насъ никои не ни кредитира. Мислимъ, че съзнанието ше надделее и тоя пѣтъ. Нека всички се издѣлжатъ.

Св. Варненска и Преславска Митрополия е издала окръжно, сѣ което свиква на 30 того, и 2 Октомврий т. г. епархийски съборъ въ гр. Шуменъ на енорийскитѣ добротворно-просвѣтни братства, въ изпълнение чл. 21 отъ устава на православнитѣ братства въ България. Съборътъ обещава да бжде импозантенъ и твърде интересенъ. Ще дадемъ отзиви за него.

Прот. Теодосий Кунчевъ, отъ гр. Пловдивъ, избранъ тази година на конгреса за председател на контролната комисия, внезапно се е поминалъ. Нашитѣ сърдечни съболезнования къмъ опечаленитѣ.

За членъ на контролната комисия, вмѣсто починалия Прот. Кунчевъ, по всѣка въроятностъ ше бжде провъгласенъ Прот. Кр. п. Георгиевъ, изъ Софийско, който въ станалитѣ три избора въ конгреса е получилъ най-много гласове като подгласникъ.

НАША ПОЩА

Получи се абонамента отъ:

Прот. С. п. Х. — Н.; свещ. С. И. Ц. — с. К. П.; свещ. Д. Г. Р. — с. Р. К.; свещ. Ц. Н. — с. Б. Б.; Прот. М. — Ц.; свещ. Г. О. — О. П.; Прот. К. — В.; Прот. И. Д. — Ш.; свещ. В. К. — с. Я. В.; Икон. Н. п. Г. — г. А. Т. — С.; свещ. С. Ю. — Т.; свещ. П. Н. — с. Б. Р.; свещ. А. С. — с. Ш. Р.; свещ. В. И. — с. В. Р.; Дян. Б. А. — С.; Прот. Д. Р. — с. П. К., на които изказваме нашата сърдечна благодарностъ.

Свещ. С. Ц. К. Сумата 473 лв. получихме. Благодаримъ. Повърни списъка.

Свещ. Г. К. — с. Г. С. — Г. О. Дерзай! Стоимъ на поста си, сумата 300 лева получихъ.

Свещ. С. К. — с. Б. Благодаримъ за труда Ви. Получихме и сумата 838 лева.

Икономъ С. М. — Х. Искрено Ви благодаримъ за събраната сума отъ 1300 лева. Стискаме Ви ржката.

Свещ. Д. М. — С. Отлично къмъ насъ внимание. Искрено Ви благодаримъ. Сумата 1350 лв. получихме.

Свещ. С. п. С. — Б. Благодаримъ за сумата 320 лв. Внимавай!

г. А. Т. — С. Благодаримъ за абонамента 160 лева.

Свещ. М. М. — С. Съжаляваме, че не можахме да изпълнимъ желанието Ви. Вестника бѣ въ ваканция. Въ услуга ще Ви бждемъ при другъ случай.

Свещ. Хр. М. Б. — с. Г. Ч. Вестникътъ бѣ въ ваканция. Ще го получите редовно.

Свещ. И. М. — с. М. В. Т. Вестникътъ ше Ви се изпраща. Въ ваканция бѣ. Съобщете кои броеве не сте получили.